

فراخوان اقدام فوری

یک کرد ایرانی در معرض خطر اعدام

هوشمند علی پور، از اعضای اقلیت کرد ایران، که به دنبال محاکمه‌ای ناعادلانه در ۸ دی ماه ۱۳۹۸ به مرگ محکوم شده، در معرض خطر اعدام قرار دارد. محمد استادقادر، یک کرد ایرانی دیگر، در همان دادگاه به ۱۱ سال حبس محکوم شده است. هردو زندانی از حق دسترسی به وکیل منتخب خود محروم شده بودند و گفته‌اند که بر اثر شکنجه و سایر بدرفتاری وادار به «اعترافات» اجباری شده‌اند.

اقدام شما موثر است؛ به زبان و قلم خودتان نامه بنویسید یا از متن زیر الگو برداری کنید.

رئیس قوه قضائیه، ابراهیم رئیسی

دفتر نمایندگی دائم ایران در سازمان ملل در مقر ژنو

C/o Permanent Mission of Iran to the UN
Chemin du Petit-Saconnex 28
1209 Geneva, Switzerland

جناب آقای ابراهیم رئیسی، رئیس محترم قوه قضائیه

هوشمند علی پور، از اعضای اقلیت کرد ایران، به دنبال محاکمه‌ای ناعادلانه‌ای در ۹ آبان ۱۳۹۸، در ۸ دی ۱۳۹۸ به اعدام محکوم شده است؛ دادگاه برای محکوم کردن او به «اعترافات» نادرستی استناد کرده است که به گفته‌ی این زندانی در نتیجه شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها اخذ شده‌اند. هوشمند علی پور در شعبه یک دادگاه انقلاب سنندج در استان کردستان محاکمه شده و در مورد اتهام «شورش مسلحانه علیه دولت» (بعنی) محکوم شناخته شد. این زندانی همچنین در مورد چندین اتهام دیگر، از جمله «تبلیغ علیه نظام» و «عضویت در یک گروه با هدف بر هم زدن امنیت ملی» محکوم شناخته شده و در مجموع به ۱۶ سال حبس محکوم شده است. محمد استادقادر، که به همراه هوشمند علی پور محاکمه شده بود، به اتهام ارتکاب جرایمی از جمله «تبلیغ علیه نظام» به ۱۱ سال حبس محکوم شده است. در چارچوب قانون مجازات اسلامی در ایران، محمد استادقادر باید پنج سال از دوره محکومیت خود را در زندان بگذراند.

هوشمند علی پور و محمد استادقادر ۱۲ مرداد ۱۳۹۷ در نزدیکی سقز در استان کردستان، به ظن مشارکت در حمله‌ی مسلحانه به یک پایگاه امنیتی در آن شهر، دستگیر شدند؛ هردو زندانی این اتهام را انکار می‌کنند. ۱۶ مرداد ۱۳۹۷، چهار روز پس از دستگیری هوشمند علی پور و محمد استادقادر، خبرگزاری دولتی ایران، صدا و سیما جمهوری اسلامی، به پخش ویدئویی تبلیغاتی اقدام کرد که در آن، این دو زندانی در حال «اعتراف» به ارتکاب آن حمله دیده می‌شدند؛ این اقدام به معنی نقض حق آنان برای عدم اجبار به محکوم‌سازی خود، حق آنان برای اتکا به «اصل برائت»، و برای مصون بودن از رفتارهای ترحیمی بود. هوشمند علی پور متعاقباً گفته است که او و محمد استادقادر هردو در طول دوره بازجویی مورد شکنجه قرار گرفته‌اند تا وادار به «اعترافات» اجباری شوند، در دوره‌ای که امکان دسترسی به وکیل نداشته‌اند. هوشمند علی پور به خانواده‌اش گفته است که فقط به این دلیل «اعتراف» کرده است که شکنجه او را متوقف کنند. از زمان دستگیری، فقط یک بار به او اجازه ملاقات با خانواده‌اش را داده‌اند. هر دو زندانی از حق دسترسی به وکیل منتخب خود محروم شده‌اند؛ ۹ شهریور ۱۳۹۷، به دنبال انتقال آنان از بازداشتگاهی در بانه، در استان کردستان، به بازداشتگاه دیگری در سنندج، به آنان اجازه ارتباط با وکیل داده شد که از طرف دولت منصوب شده بود. این دو زندانی پس از آن به زندان اصلی سنندج منتقل شدند. وکیل این دو زندانی در مورد محکومیت و احکام صادر شده برای آنان از دیوان عالی کشور درخواست تجدید نظر کرده است.

این جانب مصرانه از شما می‌خواهم محکومیت و احکام صادر شده برای هوشمند علی پور و محمد استادقادر را ملغا کرده و امکان محاکمه عادلانه آنان بر اساس روال‌های هماهنگ با موازین بین‌المللی را برای محاکمه عادلانه و بدون توسل به حکم اعدام فراهم کنید. همچنین، مصرانه از شما می‌خواهم امکان ملاقات این دو زندانی با خانواده‌ها و وکلای منتخب خود را فراهم کرده و کسب اطمینان کنید که از شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها مصون می‌مانند. از شما درخواست می‌کنم استفاده دادگاه‌ها از «اعترافات» اخذ شده بر اثر شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها را متوقف کنید، ضمانت کنید که پخش «اعترافات» اجباری متوقف می‌شود و اجرای کلیه احکام اعدام را در راستای ملغا کردن حکم اعدام رسماً به حال تعلیق در آورید.

با احترام

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

اطلاعات تکمیلی

۱۶ مرداد ۱۳۹۷، چهار روز پس از دستگیری هوشمند علی پور و محمد استادقادر، وزارت اطلاعات اعلام کرد که اعضای گروه‌های «تجزیه‌طلب و تکفیری» را که در حمله به یک پایگاه امنیتی در سفز دست داشته‌اند، دستگیر کرده است. ۱۸ مرداد ۱۳۹۷، «حزب آزادی کردستان»، از گروه‌های گرد مخالف حکومت ایران که در منطقه‌ی کردستان عراق مستقر شده و به اقدامات مسلحانه علیه ایران دست زده است، با صدور بیانیه‌ای مسئولیت حمله را بر عهده گرفت. در این بیانیه گفته شده بود که افراد دستگیر شده برای نجات دادن تعدادی از اعضای این گروه رفته بودند که در جریان آن حمله مجروح شده بودند. اعضای خانواده‌ی هوشمند علی پور گفته‌اند که هردو نفر از اعضای «حزب آزادی کردستان» بوده‌اند اما در اقدامات مسلحانه علیه حکومت در ایران نقش نداشته‌اند و برای مشارکت در فعالیت‌های سیاسی از قبیل اطلاع‌رسانی به کردهای ایران درباره این حزب وارد کشور شده بودند. هوشمند علی پور علاوه بر محکوم شدن به اتهام «شورش مسلحانه علیه دولت»، به اتهام «تبلیغ علیه نظام» به یک سال حبس، به اتهام «عضویت در یک گروه با هدف بر هم زدن امنیت ملی» به پنج سال حبس و به اتهام «حمل سلاح» به ۱۰ سال حبس محکوم شده است. محمد استادقادر به اتهام «تبلیغ علیه نظام» به یک سال حبس، به اتهام «عضویت در یک گروه با هدف بر هم زدن امنیت ملی» به پنج سال حبس، و به اتهام «حمل سلاح» به پنج سال حبس محکوم شده است. بنا به بند ۱۳۴ «قانون مجازات اسلامی»، افرادی که در مورد سه اتهام یا بیش از آن محکوم شناخته شده‌اند باید تنها طولانی‌ترین محکومیت صادر شده در مورد اتهامات‌شان را تحمل کنند.

مقام‌ها و مسئولان ایرانی سال‌های متمادی و به منظور توجیه اقدامات خود و جلب حمایت افکار عمومی به پخش ویدئوهای «اعترافات» در شبکه‌های تلویزیونی دولتی اقدام کرده‌اند. اخذ «اعترافات» و تصویربرداری از آن در مرحله‌ای صورت می‌گیرد که بازداشت‌شدگان بیش از همیشه آسیب‌پذیر هستند - اغلب بلافاصله بعد از دستگیری‌شان، در مرحله‌ای که ارتباط آنان با دنیای بیرون به طور کامل قطع شده و مورد بازجویی‌های طولانی در زیر شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها قرار می‌گیرند. این ویدئوها گواه ابعاد وسیع اقدامات نیروهای اطلاعاتی و امنیتی برای نقض حقوق بازداشت‌شدگان اند، از جمله حق ساکت ماندن در مرحله‌ی تحقیق و تحفص و در جریان برگزاری محاکمه، حق اتکا به اصل براءت، حق عدم‌اجبار به محکوم‌سازی خود، و حق مصون ماندن از رفتارهای ترذیلی. تحقیقات عفو بین‌الملل نشان داده است که رادیو و تلویزیون دولتی ایران (صدا و سیما) و سایر رسانه‌های تحت کنترل حکومت همکاری نزدیکی با نیروهای اطلاعاتی و امنیتی دارند و در تهیه و پخش ویدئوهای «اعترافات» نقش داشته‌اند و بنابراین در مسئولیت نقض حقوق افرادی که در این ویدئوها به تصویر کشیده شده‌اند، سهیم هستند.

دادگاه‌ها از «اعترافات» اجباری که از تلویزیون دولتی ایران پخش شده‌اند به عنوان شواهد و مدارک برای محکوم کردن افرادی استفاده کرده‌اند که متعاقباً اعدام شدند. تازه‌ترین نمونه‌ی این اقدامات در ۱۷ شهریور ۱۳۹۷ اتفاق افتاد که دو خویشاوند به نام‌های زانیار مرادی و لقمان مرادی، از اعضای اقلیت کرد ایران، در زندان رجایی‌شهر کرج، در شمال غرب تهران، اعدام شدند. مأموران وزارت اطلاعات زانیار مرادی و لقمان مرادی را، به ترتیب، در ۱۰ مرداد ۱۳۸۸ و ۲۵ مهر ۱۳۸۸، به اتهام قتل فرزند یکی از روحانیون ارشد در ۱۳ تیر ۱۳۸۸، در شهر مریوان در استان کردستان دستگیر کرده بودند. ارتباط این دو زندانی با دنیای خارج در ۹ ماه نخست حبس‌شان به طور کامل قطع شده بود و امکان ملاقات با خانواده یا وکیل را نداشتند. زانیار مرادی و لقمان مرادی گفته بودند که در همین دوره و بعد از تحمل شکنجه، وادار شده‌اند در مقابل دوربین تصویربرداری به ارتکاب آن قتل «اعتراف» کنند. «اعترافات» اجباری آنان متعاقباً در آبان ۱۳۸۹ از تلویزیون دولتی ایران پخش شد. در آذر ۱۳۸۹، به دنبال محاکمه‌ای که فقط بیست دقیق طول کشید، شعبه ۱۵ دادگاه انقلاب تهران این دو زندانی را در مورد اتهامات «محرابه» و قتل مجرم شناخت. به عقیده وکیل زانیار مرادی و لقمان مرادی، تنها مدرکی که علیه آنان وجود داشت همان «اعترافات» اجباری‌شان بود. این دو زندانی بارها اتهامات وارده را انکار کرده و بر بی‌گناهی خود تأکید کرده بودند.

انتشار «اعترافات» اجباری که بر اثر شکنجه اخذ شده‌اند به منزله سلب کرامت انسانی زندانیان و نقض حقوق‌شان است. بنا به بند ۱۴ «معاهده بین‌المللی حقوق سیاسی و مدنی»، ایران قانوناً موظف است به حقوق تمام متهمان برای اتکا به اصل براءت و وادار نشدن به مجرم‌سازی خود احترام بگذارد و از این حقوق پاسداری کند. بنا به بند ۷ این معاهده، و همچنین موازین موجود در قوانین رایج بین‌المللی، ایران موظف است به حق متهمان برای مصون ماندن از شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها یا مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی یا ترذیلی احترام بگذارد و از این حق پاسداری کند. سازمان عفو بین‌الملل با صدور حکم اعدام، بدون استثنا و در تمام موارد، فارغ از ماهیت جرم، مشخصات مجرم، و روش مورد استفاده دولت برای اعدام کردن زندانی، مخالف است. این سازمان حکم اعدام را ناقض حق حیات می‌داند و آن را حد اعلا مجازات بی‌رحمانه، غیرانسانی و ترذیلی به شمار می‌آورد.

